

Müüd tõusis tära ja karjumine, mille sarnast ma veel ei olnud kuulnud, ja mina karjusin ka, sest kui ma enese lõrwal ka tats tooli ja Maali nägin olewat, arvasin ma, et see lõit maawärisemise läbi oli tulnud.

Onnaks ei olnud aga maawärisemine selle õnnetuse sünnitaja, waid, nagu üteldud, ainult wasslapasteet.

Me tõusime püsti. Wiataat tegi lõit see lupatuse naljaks. Temal hää nalja heita! Ma oleks nutma pidanud häda ja häbi pärast. Ma otssin enesele ahju lõrwale wassl-sema lõha ja ei ütelnud enese wabandamisels sõnagi. Et lõit minu ümber naeru lõhistašwad, naersin ka mina ja waataštin sagedasti worgselt purustatud wasslapasteedi poole.

Wiimaks paluti laua juurde. Wiataat oli nii wiisatas ja pani mu Maali lõrwale istuma. Ma oleksin parema meelega mõne tulepurstawa mäe juures istunud, kui selle ilusa, hää nei u lõrwal. Ma istusin kui nõgeste keskel. Silmasid ma üles tõsta ei julgenud.

Kui suppi ulatati, pani neiu Maali minu taldriku ääreni täis — seda ei wõinud ma ometi wastu wõita. Tal enese jaoks suppi veel ei olnud. Seda kumardamist, mis nüüd supi pärast jälle tuli! Ma arvasin juba ette ära, et selle toga jälle mõni äpardus waritses. Sellepärast palusin ma Maalit tungiwalt, suppi enesele pidada, ja waataštin talle selle juures ta ilusatesse sinistesse silmadeesse, aga paraku mitte meie wahel olewa taldriku pääle, ehl ma küll taldriku teisest äärest sinni hoidsin. Sellest siis ka tuli, et tuline suppi korruga Maali sülle ja riiete pääle jooksis. Seda nähes tõmbasin ma ruttu taldriku oma kätte ja walasin tõmmates teise poole taldriku täit oma sülle. Wennalikult pooleks. Ah, seda ei saa ma ial

unustama! Veel täna on see mulle selgeste meeles. Ja see lastis wähja suppi veel!

Maali lahkus filmapiit laua juurest, kuna mina ennast igapidi wabandada püüdsin. Mind trööstiti ja anti mulle teine taldrik. Et minu püüsid veel palawa suppi järele aurošwad, sidusin ma salwrätiku asemel laudlina nurga oma weesti nõõbiaugu külge. Waheajal oli Maali enesele teised riided selga pannud ja tuli tagasi. Ma wabandasin ennast tuhat korda, nii hästi kui aga mõislin.

Miipea kui nägin, et ta jälle lahkesti naeratas, sain ka mina jälle rõõmsamaks ja kuiwataštin taskurätikuga näo higist puhtaks. See õnnetu taskurätik!

Ma olin tindiloo hoopis ära unustanud. Higi pühkides määrasin ma nüüd oma näo-lapitese nii mustaks, et seltskond täiesti lõrist naerma plahwatas, kui rätiku jälle taskusse tagasi panin. Ma ei saanud ešiotša oma äpardusest midagi aru, waid naersin ka kaasa, kuni märkasin, et preilid mind näišwad kartwat. Alles nüüd tõusis tõšidusepäike mulle üles.

Kohludes ja ruttu kargasin ma püsti, et lõõki ennast puhastama minna. Enesega kaasa kiskusin ma ka laudlina, mille otsa ma enne oma weesti külge olin sidunud. Taidrefud, praat, salat, pinatid, pudelid, noad, lahwlid, klaasid, kalad, liha, lusikad, soolatopsid jne — lõit jookšwad mulle järele. Kõlalised jäiwad ammuli suuga kui kwišambad istuma ja maiusroogade nõiduslikist kadumist naatama.

Ešiotša, kui nägin, kuda lõit kraam mulle järele tuli, pidasin seda nõiduseks, kuni äiataat jalgadega laudlinale pääle kargas. Siis pääses nurl nõõbiaugust lahti. Mina aga ei läinud mitte enam lõõki, waid tormasin tuhat nelja